

Příběhy našich sousedů

„Největší umění jesti, spokojeně umíratí.“

Ing. Milan Kolář

Zpracovali: Monika Šteflová, Věra Láníková, Eva Cinová, Eliška Fialová, Emílie Doležalová, Klára Patkaňová

Pedagogický koordinátor: Mgr. Tomáš Koutný

Škola: Základní škola Jihlava, Křížová 33, příspěvková organizace

Pan Milan Kolář, pedagog, politik a organizátor kulturních akcí, se narodil dne 28. července 1953 v Jihlavě, v rodině s německo-židovskými kořeny.

„Děda byl Němec a vzal si Židovku, ale to samozřejmě v devatenáctém století nikdo nerozlišoval. Ty národnostní problémy vyrobili nacionalisti a fašisti.“ 5:35

V době tuhé normalizace začaly vznikat nové kulturní scény a rozvíjela se nová hnutí. O komunisty často tvrdě potlačovanou kulturní sféru se Milan Kolář zajímal již v letech, kdy studoval Vysokou školu ekonomickou v Praze.

„Jednou nám ten koncert zakázali a Pepa Nos řekl, pojd'te, půjdeme k někomu domů. Jeli jsme někam na Smíchov a možná u Pepy Nose doma proběhl ten koncert, kde nás sedělo po topení a po oknech asi dvacet nebo třicet. Byl to takovej underground.“ 14:02

Ještě v době studií v Praze založil pan Kolář s partou přátel kulturní klub Kafemlejnek pod hlavičkou SSM a začal pořádat kulturní akce. Jednou z prvních byl koncert Jaroslava Hutky v sále Dělnického domu v Jihlavě v roce 1974. O kulturu, pořádanou pod hlavičkou Okresního klubu mládeže, se velmi zajímali agenti STB.

„A možná od té doby mám někde nějaké složky, které na mě STB jistě vedla, ale já bych ty složky nechtěl vidět, jak tam na mě moji nejbližší kamarádi donášeli...“ 17:51

Agenti koncerty nahrávali a potom panu Milanovi pouštěli. Kdykoli mohli všechno zakázat. Pořadatelé museli instinktivně velmi dobře tušit, co ještě bude únosné.

„Měli jsme spíše takovou autocenzuru, věděli jsme, že tohohle pozvat nemůžeme, že tady by to asi neprošlo. Pak měli ty nahrávky a potom mi to vítězoslavně pouštěli. Tak se podívejte, jak to, že ten Vladimír Merta tam řekl minutu ticha za politické vězně?“ 43:25

STB Milanu Kolářovi sice nikdy přímo neublížila, ale neustále obtěžovala a zastrašovala, často velmi nečekaně a podivným způsobem.

„Zazvonil telefon, zavolal mi pan doktor z nemocnice, mladej kluk, a řekl, nemůžem se za deset minut sejít na autobusovém nádraží? Tak jo, za deset minut jsme se sešli a on mi řekl, dej na sebe pozor, jdou po tobě.“ 35:55

To samé potom panu Kolářovi řekl i nejvyšší šéf STB, který ho vezl z Jihlavy do Meziříčka. Jak sám Milan Kolář říká, byl to život jako v džungli, kde si každý musel najít svoji cestičku, aby přežil. Všude číhalo nebezpečí.

1. listopadu 1989 začal pan Kolář pracovat v agentuře v Praze. Na to, jak prožil období Sametové revoluce, vzpomíná následovně:

„17. listopadu v pátek jsem odjel za svejma třema dětma a za manželkou na vesnici. Za celý víkend jsme se tady nedozvěděli, co se v tý Praze stalo.“ 45:12

Do víru dění se Milan Kolář dostal až po příjezdu do Prahy, v pondělí, 20. listopadu 1989.

„V pondělí ráno jsem jel autobusem ve čtyři ráno z Meziříčka do Prahy. Ani v tom autobuse jsem se nic nedozvěděl. Přišel jsem do agentury a kamarád řekl, všeho nech, jdeme. Šli jsme na Václavák, na Národní třídu, ke všem těm fakultám. Všude byla stávka.“ 45:47

Devadesátá léta se stala pro Milana Koláře nejenom obdobím nadějí, ale bohužel také dobou velkých zklamání. Při krátkém působení na radnici za starostky Brodské se mu podařilo zorganizovat velkolepou oslavu 555 let od přijetí Basilejských kompaktát v Jihlavě, na kterou přijel i pan prezident Václav Havel. Další snahu o kulturní rozvoj Jihlavy však zabrzdilo nové vedení města v čele se starostou Dohnalem, které dokonce zrušilo i odbor kultury.

„Já jsem zažil nejhorší perzekuci po revoluci. Já jsem nesměl nic. Nastoupil jsem na školu jako učitel, za měsíc přišel pan ředitel a řekl, nezlob se, já ti musím dát výpověď, nesmíš tady učit.“ 51:31

Sen Milana Koláře o znovuoobnovení tradice havířského průvodu v Jihlavě se tak mohl uskutečnit až po podpisu česko-německé deklarace v roce 1997. Kromě toho byl založen i průvod svatého Martina a stále pokračoval festival Prázdniny v Telči, který se stal životním stylem nejenom těch desetitisíců diváků, kteří průměrně navštívili každý ročník.

V novém miléniu se pan Kolář pohyboval v politice, byl zastupitelem Jihlavy a náměstkem primátora. V současné době má stále ještě hodně cílů a úkolů, rád jezdí po českých městech, setkává se s lidmi a věnuje se své velké rodině, na kterou je pyšný.

Jak sám říká.

„Největší umění jesti, spokojeně umírat.“